

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 623

ĐỜI NÀY KHÔNG PHẠM SAI LÀM NỮA MỚI ĐÁNG CHÚC MỪNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Tư ngày 25/08/2021.

Trong cuộc sống này chúng ta đã phạm rất nhiều sai lầm. Người xưa đã dạy: **“Nhân phi Thánh Hiền, mặc năng vô quá”**, người không phải Thánh Hiền, ai mà không có lỗi lầm, mắc lỗi mà biết sửa thì không có gì tốt bằng. Điều quan trọng là không lặp đi lặp lại sai lầm cũ. Hòa thượng nói: **“Đời này không phạm sai lầm nữa thì mới đáng chúc mừng”**, có nghĩa là có cơ hội để thoát ra.

Người thế gian nay chúc tụng, mai chúc tụng, ngày ngày chúc tụng lẫn nhau, lễ tiết này lễ tiết kia, toàn những điều không có gì đáng để vui. Các bậc tu hành chân chính nhìn vào mà cảm thấy lo. Năm hết Tết đến, ai cũng chúc mừng rôm rả. Thật ra không có gì đáng để chúc mừng cả! Một năm đã trôi qua, tuổi thọ của chúng ta ngắn dần, thời gian chúng ta ở nhân gian ít dần. Chúng ta đang tinh tấn tiến gần đến nắm mồ của mình chứ không phải là tinh tấn tiến dần đến sự giải thoát. Đây là lời cảnh tỉnh thẳng thừng đối với chúng ta. Thời gian của chúng ta càng lúc càng ít. Người xưa muốn cảnh tỉnh chúng ta phải nên nỗ lực làm những việc cần làm, làm những việc nên làm. Đến lúc chúng ta không còn thời gian nữa thì phải làm sao?

Hòa thượng nói: **“Một năm lại qua đi. Trong nhà Phật chúng ta có một bài kệ cảnh sách, nhắc nhở chính mình: “Thị nhật dĩ quá, Mạng diệc tùy giảm”**. Ngày hôm nay đã qua rồi, sinh mạng đã ngắn dần. Tổ sư Đại đức nhắc học trò trong Thiền Môn mỗi ngày trước khi đi ngủ đều phải đọc một bài cảnh sách gọi là **“Bài cảnh sách lâm thù”**.

“Ngày nay lại đã qua rồi

Mạng người ngắn ngủi có gì vui đâu

Cần tu như lửa cháy đầu

Sớm còn tối mất vui đâu bao giờ”

Chúng ta đừng làm tưởng rằng chúng ta đọc để hù dọa mà đọc để nhắc nhở mình rằng: Sinh mạng chúng ta rất ngắn ngủi, thời gian của chúng ta vô cùng quý giá! Chúng ta phải hết sức trân trọng. Chúng ta phải hết sức nỗ lực mà làm những việc cần làm, những việc nên làm, đừng để thời gian trôi qua một cách vô ích.

Có người lo sợ, không dám học Phật vì nhà Phật hay nói đến sự vô thường, sinh lão bệnh tử, mạng người ngắn ngủi. Nhưng cho dù không nhắc đến thì thời gian vẫn trôi nhanh như vậy. Nhiều người không có sự chuẩn bị nên khi vô thường đến, họ bàng hoàng, hốt hoảng khủng khiếp, cào cấu để níu kéo bám víu sự sống. Vì không có sự chuẩn bị nên họ chết rất khó coi, khuôn mặt khủng khiếp, mình mẩy cứng đờ. Họ gồng mình lên, không chấp nhận cái chết. Nhiều người ra đi thân thể mềm mại vì họ chấp nhận ra đi một cách nhẹ nhàng, đến giờ ra đi thì ra đi thôi.

Nhà Phật nhắc đến sự vô thường để chúng ta trân trọng thời gian chúng ta còn có mặt ở nhân gian, cố gắng nỗ lực, hi sinh phụng hiến, mau mau làm những việc nên làm, cần làm vì chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Chúng ta cứ làm chấp cho rằng cái “ta” này là thật. Cái “ta” chân thật là chân tâm Phật tánh. Thân tứ đại được kết thành từ đất nước gió lửa, một ngày nào đó sẽ tan rã. Chúng ta từ vô thường mà tìm đến chân thường. Người ta chỉ vun vén cho cái vô thường.

Nhiều người còn nói: “*Bây giờ lo sống hưởng thụ đi, để già hầy tu!*”. Không có gì bảo đảm chúng ta sẽ già. Rất rất nhiều người đột ngột ra đi khi chưa kịp già, khi họ còn đang đầy tham vọng & ước vọng. Chúng ta đã nhiều lần bắt chọt phải đưa tiễn người thân. Nhà Phật có câu: “***Mạc dãi lão lai phương niệm Phật, Cô phần đa thị thiếu niên nhân (Chớ đợi đến già mới niệm Phật, Mộ hoang lắm kẻ vẫn đầu xanh)***”. Chúng ta không có danh vọng địa vị cho nên sống nhẹ nhàng hơn. Người có danh vọng địa vị, nhất là người sống trong ánh đèn sân khấu, quen với những tiếng vỗ tay, chỉ cần nghe một lời khen ngợi tăng bốc thì họ cảm thấy sung sướng, chỉ cần nghe một lời chê bai thì họ sầu khổ đến mức đem mất ngủ. Những người như vậy khi phải lìa bỏ cuộc đời này, họ đau khổ đến mức nào!

Phật dạy: “***Thế gian vô thường, cõi nước không an***”. Hôm nay nơi đây là bãi biển, một thời gian sau phù sa bồi đắp biến thành nương dâu. Hôm nay nơi đây là cánh rừng bạt ngàn hoa thơm cỏ lạ, sau nhiều năm lại biến thành ao hồ. Đây chính là sự vô thường. Chúng ta phải biết để trân trọng cuộc đời, tranh thủ thời gian để làm tốt những việc nên làm, cần làm.

Hòa thượng nói: “***Ngay đời này không sai lầm nữa thì mới đáng chúc tụng, nếu còn sai lầm thì còn đáng lo. Qua một năm mới, tuổi thọ của chúng ta đã giảm đi một năm. Nhân dịp năm mới, người thế gian chúc mừng đủ loại. Thực tế mà nói thì có gì vui đâu! Các vị thử nghĩ xem: Một năm đã trôi qua. Tuổi thọ mỗi ngày một ít đi, mỗi năm một ít đi, cho nên không có gì đáng để chúc mừng. Chúng ta phải nỗ lực một cách đặc biệt thì may ra mới kịp! Chỉ có Phật mới có trí tuệ. Đức Thế Tôn Ngài cảnh báo, nhắc nhở để chúng ta trân trọng & nắm lấy thời gian làm những việc cần làm, đừng để nó trôi qua đi một cách lãng phí***”.

Nhiều người chúng ta lãng phí thời gian. Chúng ta ngày ngày ngây ngô, không làm ra việc gì lợi ích cho chính mình, càng không làm được việc gì lợi ích cho mọi người. Chỉ cần chúng ta trân trọng thời gian, nắm lấy cơ hội thì có thể thay đổi số phận. Đừng để số phận ngày càng xấu đi!

Có nhiều người nói với Thầy: “*Con muốn học tiếng Hán nhưng không biết học đến bao giờ mới thành công*”. Thầy trả lời: Chúng ta cứ nỗ lực học tập hết mình, có thể là 3 năm, 6 năm, 9 năm, 12 năm nhất định chúng ta sẽ thành công. Có một học trò báo với Thầy là học trò đó đã học tiếng Hán theo các bài giảng của Thầy trên trang web **nhidonghocphat.com** trong 3 năm thì học hết những nội dung trên đó. Chúng ta cần định đặt cho mình một khoảng thời gian nhất định để học tập. Chúng ta lãng phí rất nhiều thời gian để thị phi nhân ngã, ân oán tình thù, buồn vui thương ghét giận hờn. Mấy chục năm đã trôi qua mà chúng ta vẫn không thay đổi.

Bản thân Thầy gần như luôn tranh thủ từng giây từng phút, không lãng phí thời gian. Hết thời gian học tập, thời khóa tu hành thì ngày nào Thầy cũng ở ngoài vườn gieo hạt, trồng cây, chăm sóc cây. Thầy không để chỗ nào có đất trống. Thầy trồng đủ các loại rau thơm, ngò gai, húng quế, tía tô, bạc hà, rau răm, kinh giới, rau muống, rau cải bó xôi, cải thảo, rau ngò, rau mùi Tàu... loại rau nào cũng có. Bây giờ Thầy muốn ăn loại rau nào cũng có loại rau đó. Ngày nào Thầy cũng cắt rau xanh tươi mang đi cho tặng mọi người. Thầy nhiều lần tặng quà cho hàng xóm khiến họ chuyển tâm, trở thành người tốt. Đó là Thầy trân trọng quý tiếc thời gian, lao động sinh trí tuệ. Thầy ngủ trưa có lúc chỉ 5 phút, 15 phút nhưng khi tỉnh dậy luôn tỉnh táo, sáng khoái. Càng ngủ nhiều thì càng mệt mỏi. Ngủ nghỉ vừa đủ thì thời gian ngủ không phải là thời gian chết. Ngủ nghỉ quá nhiều thì thời gian ngủ là thời gian chết.

Đức Phật Từ Bi, trí tuệ. Ngài nhắc nhở chúng ta quý tiếc thời gian để tán tu đạo nghiệp, học tập, rèn luyện. Nếu chúng ta cứ chờ chết thì rất đáng thương. Cụ Hứa Triết lúc hơn 100 tuổi mà ngày ngày vẫn đi chăm sóc những người già yếu. Lúc 101 tuổi, Cụ vẫn còn tập yoga, đang nằm ngửa chỉ cần cong chân búng một cái thì co chân đứng dậy rất nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Lúc 108 tuổi Cụ mới bắt đầu nghỉ ở nhà.

Hòa thượng nói: “***Bạn quý tiếc thời gian, nỗ lực cố gắng, cầu thoát sinh tử mới chân thật chính xác. Bạn không nắm lấy thời gian để nỗ lực thì làm sao có thể thành công, làm sao thành tựu đạo nghiệp!***”.

Ngày xưa Thầy học kém. Trong một lần họp lớp, bạn học của Thầy không biết Thầy làm nghề gì. Bạn học của Thầy làm nhiều công việc khác nhau, chức vụ cao cấp, học vị quan trọng như Trưởng khoa, thạc sĩ nhưng họ không có công trình gì mang lại lợi ích cho cuộc đời. Họ nhìn công trình dạy chữ Hán của Thầy mà “*sốc toàn tập*”. Người xưa nói: “*Người là trượng phu, ta cũng là trượng phu!*”. Vậy thì “*người là Phật, ta cũng là Phật*”.

Phật dạy chúng ta: “***Chúng ta phải nắm lấy thời gian mà tu học! Lãng phí thời gian không bao giờ có thành tựu.***”

Hòa thượng nói: “Chúng ta cần phải nỗ lực một cách đặc biệt thì may ra mới kịp! Chúng ta đặc biệt nỗ lực để cầu cho những sai phạm của chúng ta ngày một ít, cầu cho phiền não tà tri tà kiến mỗi ngày ít đi, cầu cho trí tuệ công đức của chúng ta mỗi ngày phải thêm lớn. Chúng ta cầu những thứ này”. Nhưng đa phần chúng ta cầu tai qua nạn khỏi, mạnh giỏi bình an, mua may bán đất.

Người chuyên tu hay người không chuyên tu đều phải quý trọng thời gian, tận lực đối với cuộc đời, tận lực đối với Cha Mẹ, tận lực đối với người thân, tận lực đối với Quốc gia, với dân tộc. Nhiều người học Phật nhiều năm nhưng vẫn quá nhiều tà tri tà kiến. Người tu hành học Phật đáng nhẽ phải gương mẫu, làm ra điển phạm tốt nhất để mọi người học tập nhưng người ta cứ lâu lâu lại diễn ra một vở tuồng mới để người khác đi dọn dẹp tàn cuộc.

Chúng ta y theo Phật pháp mà học Phật tu hành thì sẽ được giải thoát. Thích Ca Mâu Ni Phật đã vì chúng ta nói ra pháp môn niệm Phật. Đại sư Thiện Đạo nói: **“Pháp môn niệm Phật là pháp môn vạn người tu vạn người vãng sanh”.** Cái tốt của pháp môn này là không cần phải diệt phiền não, mà làm sao cho phiền não không đầy khởi là được. Chúng ta chỉ cần TÍN – NGUYỆN – TRÌ DANH, đủ ba điều kiện này thì chúng ta có thể **đối nghiệp vãng sanh.** Phần này dành cho những người có công phu tu tập.

Những người chưa có công phu tu tập, chưa niệm Phật thì cần tranh thủ nắm lấy thời gian để học những điều cần học, làm những việc cần làm. Thời gian để khắc phục lỗi lầm của mình. Thời gian để giảm bớt phiền não không cần thiết. Thời gian để học hỏi, không làm việc tà tri tà kiến. Chúng ta không phục vụ được cộng đồng xã hội thì ít nhất cũng phục vụ cho gia đình mình. Phục vụ gia đình thì phước nhỏ, phục vụ cộng đồng xã hội thì phước lớn. Đáng yêu thương thì yêu thương, đáng tha thứ thì tha thứ, đừng ân oán tình thù để cuộc đời thêm khổ đau.

Có người nghe Thầy nói: *“Cái gì không nhận bằng tiền thì sẽ nhận bằng phước báu. Cái gì không trả bằng tiền thì sẽ phải trả bằng phước báu”* cho nên họ không dám nhận quà, vì sợ tổn phước. Đó là nghe pháp mà hiểu sai, không có trí tuệ. Chúng ta cứ nhận quà để thành toàn cho tâm tốt của người khác. Sau đó chúng ta bố thí cho người khác, hoặc cúng dường chuyển tiền vào Quỹ vắc xin quốc gia.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!